

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **B. S.**, nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. OAM-481/ZA-ZA11-VL13-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 2 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu dle § 2 správního řádu. Porušen byl dále § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil dostatek podkladů a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce namítá dále porušení § 52 správního řádu z důvodu, že žalovaný neprovedl potřebné důkazy pro zjištění stavu věci, a porušení § 68

odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný je povinen dbát zásad vyjádřených v § 2 – 8 správního řádu. Je především třeba zohlednit požadavek na dostatečnou individualizaci případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, a též řádně zjistit skutkový stav dle § 3 správního řádu. Žalovaný by tedy měl vzít v úvahu veškeré okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žadatele. Je rovněž povinen uvést veškeré úvahy, které jej vedly k rozhodnutí.

3. Žalobce uvádí, že na Ukrajině se zapletl do problému soukromého charakteru, kdy byl napaden se zbraní a bylo mu ublíženo na zdraví, rozhodl se proto obrátit pro pomoc na státní orgány. Zjistil však, že osoba, se kterou měl předmětné potíže, má s policií nadstandardní vztah, kdy policie minimálně nestíháním kryje trestné činy dotyčného. Po dobu pobytu žalobce v ČR nabyly výhrůžky této soukromé osoby na intenzitě a žalobce má proto z návratu do vlasti obavu. Zároveň se domnívá, že u státních orgánů ochranu nenalezne.
4. Žalovaný podle žalobce řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a aplikoval nesprávná ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí nemá oporu v podkladech opatřených žalovaným.
5. Žalobce se domnívá, že v jeho případě jde o důkazní nouzi, která nastala v důsledku liknavého přístupu žalovaného. Žalobce při pohovoru jasně uvedl, že svá tvrzení chce podpořit konkrétními důkazy. Tyto důkazy také předložil, přičemž se jednalo o záznamy z obrazovek mobilního telefonu – záznam konverzace, fotografii a tři strany útržků článků z internetových zdrojů. Žalobce tímto splnil povinnost ve smyslu § 52 správního řádu.
6. Podle žalobce se žalovaný dopustil pochybení, neboť s odkazem na hospodárnost řízení si odmítl opatřit překlad důkazů opatřených žalobcem. Závěr o nevyužití důkazů je podle žalobce svévolný, není pro něj dostatek důvodů, a je proto nepřezkoumatelný. Na místo toho, aby se žalovaný zabýval předloženými důkazy, se zabíral tím, kdy o mezinárodní ochranu žalobce požádal. Žalovaný podle žalobce již předem určil, že žádosti žalobce nevyhoví, a pouze dodatečně hledal argumentaci, kterou tento závěr odůvodní. Řízení by však mělo být naopak objektivní a rozhodnutí by mělo obsahovat řádné a přezkoumatelné závěry v odůvodnění. Závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalobce svá tvrzení podložil důkazy, které žalovaný nevzal za podklady pro vydání rozhodnutí, neprokázal opak, a tak ani nemohl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
7. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasí. Má za to, že se situací žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny jím uvedené skutečnosti. Při posuzování žádosti vycházel žalovaný z výpovědi žalobce, dále si opatřil adekvátní podklady ohledně situace na Ukrajině. Žalobci byla dána možnost se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, avšak k tomuto úkonu se nedostavil. K námitce ohledně předložených důkazů žalovaný uvedl, že žalobce na podporu svých tvrzení předložil fotografie obrazovky neznámého mobilního telefonu, kde je záznam písemné komunikace mezi neznámými účastníky v azbuce. Dále doložil fotografii a tři strany útržků článků z webových zdrojů. Jelikož žalobce neuvedl, že by se měly předmětné články týkat přímo jej, žalovaný z důvodu hospodárnosti jejich obsah nepřeložil. Ohledně komunikace v azbuce a fotografie rovněž dle žalovaného není možné určit, o jakou komunikaci jde, a jaká osoba je na fotografii. Žalovaný proto tyto podklady nevyužil. Žalovaný dospěl k závěru, že incident

žalobce představoval potyčky soukromých osob souvisejících s dluženými penězi, kdy toto jednání nelze kvalifikovat jako pronásledování dle zákona o azylu. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci měla při návratu hrozit újma, čemuž odpovídá tvrzení žalobce, že prvotním důvodem pro opuštění vlasti byla cesta za prací. Dle žalovaného je třeba, aby žalobce pobyt v ČR legalizoval jiným způsobem než skrze mezinárodní ochranu.

8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Žalobce k žádosti uvedl, že je svobodný a bezdětný. Není členem žádné politické strany, zúčastnil se akce „mikromajdan“, kdy se jednalo o to, že když probíhaly demonstrace v Kyjevě, bylo ve škole žalobce malé shromáždění. V roce 2016 též podporoval jednoho kandidáta na poslance, rozdával letáky. Jinak politicky aktivní nebyl. Důvodem podání žádosti byly obavy žalobce, že mu hrozí nebezpečí, neboť po něm vymáhají peníze. Konkrétně má žalobce konflikt s osobami, kterým připomněl, že mu dluží peníze, a ony mu začaly vyhrožovat.
10. Při pohovoru žalobce dále upřesnil, že žil s rodiči v U. Začal vydělávat více peněz, a následně peníze půjčoval. Stýkal se též s lidmi, kteří mimo jiné vždy někoho na objednávku zbili či nelegálně obchodovali s penězi. Přímé zapojení do těchto akcí žalobce vyloučil. Následně pracoval v zahraničí. Když se vrátil na Ukrajinu, dotázal se známých na vrácení peněz, jeden z nich jej na místo toho ranil na ruce a žádal, aby se žalobce neobracel na policii, že mu léčbu proplatí. To se ale nestalo, proto žalobce následně na policii šel. Věc chtěl řešit tak, že známý by se pouze dostavil na policii a v přítomnosti policisty by mu zaplatil. Když se však kamarád na policii dostavil, bylo dle žalobce vidět, že jej policie již zná, neboť na něj je již více stížností, které však byly nevyřešeny. Když začal známý přímo na policii žalobci vyhrožovat, policistka jej měla pouze mírně upozornit, že se to neříká, jako by byl její kamarád. Známý však slíbil, že žalobci zaplatí a skutečně tak i učinil. Žalobce se přestal se známým stýkat, avšak ten mu začal vyhrožovat, což se dozvěděl od jiných lidí. Žalobce se začal bát msty, zároveň se domnívá, že dotyčný má na policii kamarády a policii vždy uplatí. Vůdce oné skupiny byl též potrestán mnohem mírněji, než by měl. K dotazu, zda by mohl řešit své případné problémy na policii v jiné oblasti, žalobce uvedl, že by mu určitě řekli, že to má řešit ve svém městě, navíc by se pak musel svěřit rodičům, kdy matka je nemocná a nechce ji trápit.
11. Ostatní známí si o něm myslí, že je slaboch, když šel na policii, proto žalobce natočil videozáznam, kde objasnil svou situaci, a dal jej na internet. Následně jej začali podporovat lidé, kterým dotyčný známý též dlužil. Toto video však již smazal. Žalobce dále upřesnil, že nejprve se jednalo o neosobní výhrůžky, které měl pouze zprostředkovaně od známých. Přímě mu začal dřívější známý vyhrožovat až po odjezdu do ČR. Pro ten se rozhodl z pracovních důvodů, na Ukrajině sice zázemí má, ale chtěl se postavit na vlastní nohy. Nyní je žalobce přesvědčen, že po návratu na Ukrajinu by byl obratem minimálně zbit. Řešení viděl v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Mohl by se přestěhovat do jiného města na Ukrajině, ale lidé by se určitě ptali, proč odjel z města. K dotazu, jaké peníze mají vymáhat po žalobci, odpověděl, že se jedná o součást výhrůžek bývalého přítele. K otázce, zda měl na Ukrajině nějaké problémy se státními orgány, sdělil, že na policii zřejmě evidují stížnost od jeho zaměstnavatele související s ukončením zaměstnání. V závěru žalobce sdělil, že doloží zprávy z chaty, kde je zachycen rozhovor s kamarádem, kde jsou jeho výhrůžky. Dále chtěl dodat článek z novin, který se týká případu únosu, fotografie pořezané ruky a screen z chaty s bratrem kamaráda ohledně peněz.

12. Následně žalobce doložil zmíněné dokumenty. Součástí spisového materiálu jsou tři části článků z internetu, fotografie muže v automobilu, a útržek komunikace z chatu. Obsahem spisu je též úřední záznam o tom, že se žalobce nedostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se mu pokusil doručit předvolání, avšak toto se vrátilo zpět z důvodu, že žalobce neměl domovní schránku.
13. Žalovaný vydal dne 10. 1. 2020 rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas tak byl presumován.
16. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
17. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
18. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
21. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“

22. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
23. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal.
24. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
25. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.“
26. Ohledně namítaného porušení zásady materiální pravdy žalovaným si soud dovoluje odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, dle kterého: „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech

postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu).

27. K námitce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kdy žalovaný podle žalobce pochybil, pokud nedostatečně zohlednil jím předložené důkazy, a nemohl tak zjistit řádně skutkový stav, soud uvádí, že tvrzenou nepřezkoumatelnost neshledal. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, dostatečně se zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Soud neshledal ani tvrzenou tendenčnost, se kterou měl žalovaný podle žalobce k jeho případu přistoupit. Žalovaný žalobci umožnil, aby sdělil veškeré skutečnosti, které považuje za důležité či relevantní, pokud jde o udělení mezinárodní ochrany.
28. Žalovaný se postupně adekvátně vypořádal s jednotlivými možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce sice vyvíjel ve vlasti jistou politickou aktivitu, kdy konkrétně v minulosti rozdával letáky kandidáta na poslance, avšak sám se politicky neangažoval a ani nebylo zjištěno, že by mu měly ve vlasti hrozit jakékoli potíže či pronásledování související s takovou činností, žalovaný proto azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobci neudělil. Žalovaný neshledal ani důvod umožňující udělit žalobci azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
29. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že důvodem jeho vycestování do ČR byla mimo jiné též snaha najít si práci, kdy až později se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu. K tomu soud proto podotýká, že jestliže je cílem žalobce legalizace pobytu, pak není možné k tomuto účelu zneužívat institut mezinárodní ochrany, který je naopak třeba vnímat jako výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“
30. Žalobci nelze přisvědčit, že by se žalovaný vypořádal nedostatečně s rizikem hrozcí vážné újmy související s možným protiprávním jednáním soukromé osoby, s níž měl mít ve vlasti konflikt. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 ze dne 16. 9. 2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 - 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“

31. Soud odkazuje dále na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 154/2019 – 35 ze dne 27. 11. 2019, podle kterého: „*Pronásledování ze strany soukromých osob již bylo předmětem posouzení zdejšího soudu v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ve kterém vyslovil, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona. Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i patření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, a z e d ne 2 6. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49. Rovněž situací policejních orgánů na Ukrajině ve spojení s otázkou pronásledování soukromými osobami se soud ve své judikatuře již zabýval (srov. usnesení ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018 - 37). V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31, či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53. Stěžovatel navíc uvedl, že policie dohledala automobil odcizený jeho nevlastnímu otci.“*
32. Žalovaný se tvrzenými potížemi zabýval a konstatoval, že aby bylo možné považovat takové jednání za pronásledování, muselo by k němu docházet ze strany státních orgánů, nebo ze strany soukromé osoby, avšak s tím, že by pak toto jednání bylo státními orgány podporováno či tolerováno, a stát by tedy pak nebyl schopen poskytnout dostatečnou ochranu. Žalobce přitom neprokázal, že by nebylo možné, aby hledal pomoc u státních orgánů. Uvedl pouze své domněnky ohledně toho, že příslušná policie možná kryje jednání dotyčné osoby, se kterou měl žalobce konflikt. Žalovaný uvedl, že ze zjištěných informací, které o Ukrajině má, lze vidět, že tamní státní orgány jsou schopny v takovém případě zajistit ochranu. Žalobce měl tedy možnost se na tamní státní orgány obracet.
33. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje. Žalobce neprokázal, že by byla situace na Ukrajině natolik špatná, že by mu policie skutečně nebyla schopna poskytnout pomoc. Naopak se sám rozhodl na policii se svou záležitostí obrátit, kdy uvedl, že neučinil žádné oficiální podání, nýbrž jeho cílem bylo, aby pouze dotyčný známý za přítomnosti policisty musel slíbit, že žalobci zaplatí, což se nakonec stalo. Pokud má žalobce přesto ohledně práce policie pochybnosti, pokud jde o následné řešení možných problémů týkajících se výhrůžek, které měl od známého zaznamenat, má možnost řešit svou záležitost případně dále u jiných orgánů. Jakýkoli subjektivní dojem žalobce nemůže bez dalšího ospravedlnit jeho rezignaci na snahu hledat zastání u orgánů státu, jestliže tento dojem nemá oporu v objektivních poměrech.
34. Žalobce v závěru pohovoru avizoval doložení materiálů prokazujících jeho tvrzení a následně je žalovanému předložil. Žalovaný sice zpochybnil vypovídací hodnotu žalobcem předložených důkazů, avšak obavu žalobce z újmy na zdraví od fyzické osoby v zemi původu jako takovou nezpochybnil. Avšak takovou obavu nepovažoval z důvodu stavu

státní moci na Ukrajině za azylově relevantní (viz. bod 30-33 rozsudku). Neprovedení důkazů žalobce tak nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí.

35. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z judikatury je seznatelné, že pronásledování ze strany soukromých osob může za určitých okolností naplňovat znaky pronásledování (ve vztahu k azylu) nebo nebezpečí vážné újmy (ve vztahu k doplňkové ochraně). Závisí zejména na tom, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání. Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce odůvodněná tím, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu.
36. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny, která je považována za bezpečnou, lze uzavřít, že i kdyby žalovaný zajistil překlad doložených dokumentů žalobce, tedy konverzace a útržků článků z webových zdrojů, nemohlo by to nic změnit na závěrech žalovaného o tom, že žalobce má možnost se ohledně svých potíží obracet na státní orgány na Ukrajině, kdy v případě, že by se setkal s problémy s policií ve svém místě bydliště, může se obrátit na policii v okolí. Žalobce neprokázal, že by situace na Ukrajině byla natolik špatná, že by se nemohl obrátit se svými potížemi na tamní státní orgány.
37. Žalovaný nenalezl žádný důvod pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možný jeho bezpečný návrat do vlasti. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
38. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce